

(דף ב ע"א) בפירש"י בד"ה הכל שוחטין כל היכא דתני כו' ומפרש

הכל לאתווי מאי והכל שוחטין דמתני' פליגי

זה אמוראי למר לאתווי טמא בחולין ולמר לאתווי כותי או מומר עכ"ל

הגה זכר אוקמתא דרבה בר עולה ודרבא בכותי ודרב אשי בישראל מומר

ומאוקמתא דרבינא בתרי לישני לקמן לא זכר כלום ואפשר דהך הם

אליבא דהלכתא ולכך זכר אותם דנ"מ לדינא אבל תרי לישני דרבינא

לית הלכה בן כדמסיק לקמן כולהו דרבינא לא אמרי רוב מזין אלל שחיטה

מומחין הם ולעלופי לא חיישינן וכן פסק בי"ד סי' א' ובהדושינו לי"ד

אבאר שם באורך ולכך השמיט אוקמתא דרבינא. ומה שכתבנו דהך הם

אליבא דהלכתא בן הוא סברת הראב"ד ו"ל דהך דרבה בר עולא דחולין

שנעט"ק כקודש דמי הלכה הוא שכן כתב בפ"א מה' אבות הטומאה הלכה

ט' שהשיג על הר"מ ז"ל במ"ס דלאו כקודש דמי יע"ש. ואמת שמגמ'

דריש ערכין משמע דלאו כקודש דמי מדאמר הכל שוחטין חדא לאתווי

כותי וחדא ישראל מומר ואמאי לא אמר חדא לטמא בחולין דהוה א"ש

לישנא דכולן אלל משמע דסתמא דתלמודא סובר דלאו כקודש דמי. והא

דכותי הלכה הוא אף דלקמן דף ו' ע"א מסיק דשחיטת כותי ואף בעע"ג

דהוה כגברי מ"מ נ"מ לדין בישראל חסוד לעבור על לאו דלפני עור

דדינו כמו כותי קודם שגזרו עליו או לסברת שלטי הגבורים בפ"ק דחולין

דישראל מומר להכעיס לאותו דבר עדיף טפי ממומר לתיאבון דזה לא מרתת

וזה מרתת וישראל יולא וגכנס שרי דיעבד דלא כר"מ ז"ל בהלכות שחיטה

שסובר דדינו כגברי גמור ולקמן גבי מימרא דרב אשי אבאר זאת בעז"ה

וא"כ נפקא מיני' טובא לדין ומש"ה הביא הך איקמתות ואף דרש"י אין

דרכו בכך מ"מ לריק לומר בן ופעמים שכותב פסק הלכה: ובר"ה וכולן

ראש יוסף עמוד מס 2 חולין תלומים, יוסף בן מאיר הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה